

налъны съ воджъ, отдѣленжъ отъ море—то съ тѣсенъ пѣсчанъ насипъ, на кой—то отъ вѣкове удря море—то, като че ли песка да завладѣе и да спои съ себе тѣя два езера. Това вѣчно нѣгово нападане най—добрѣ ся види въ бурно врѣмя. Тогасъ морскы—ты вълны прѣскачятъ прѣзъ насипа въ езера—та, нѣ пакъ не могатъ да ги завладѣють. Прѣзъ тѣя два езера стары—ти сжъ съградили два моста, кои—то и днешній день стоятъ. По тѣхъ може сжди челоувѣкъ, какъвъ е былъ друмъ—тѣ и осталы—ты развалины покрай друма, какъ е была украсена тая страна. Тамъ, гдѣ—то сжъ днесъ села: Плеватось, Кум—бургасъ, Бююкъ—и Кючюкъ—Чекмедже, въ кои—то обывавать сега повече—то гръцкы търговци, были сжъ селенія, нѣ съвсѣмъ друго—яче, създаны по римскый начинъ и споены съ безбройны мюлкова на гръцкы—ты патриции, окръжены съ красны градины съ изгледъ камъ Мраморно—Море, камъ Босфора, камъ сини—ты отдалѣчены азийскы брѣгове и гористый островъ Кизисъ и камъ раздраныя немилый мраморный островъ Проконезъ. Палаты, градины, лозія простирахъ ся отъ Силивриѣж до прѣдградіе—то на св. Стефана, кое—то бѣше отдѣлено отъ цариградскы—ты беды съ единъ малкъ обкопъ.

Тоя входъ въ столицѣ—тѣ, тая дълга улица отъ нѣколко мили, окръжена съ палаты и градины, показвала е отдалѣчь, що е пакъ сама—та столица. Днешній Цариградъ не може да даде ни най—малко понятіе за старыя, кой—то съ великолѣпны—ты си зданія, памятницы и площи (крѣстопжтища, мегданлъци) прѣвѣзшияваше свѣтскъ—тѣ столицѣ, Римъ. Накждѣ—то да мѣтняше око, всждѣ щещъ видишь мраморъ, бронзжъ и позлатѣ; ваятелны искусства (марянгозъ), кои—то украшявахъ черквы—ты, палаты—ты, колумны—ты, театры—ты и правителственны—ты зданія. Искусство—то и бо—